

I BRIS

We know
books

Crăciun cu Rosamunde Pilcher

Foto: ANDREAS von EINSIEDEL

În românește de: ODETTE SOFRONESCU

• Editura VIVALDI
București, 2007

Cuprins:

O sărbătoare specială	7
Ilustrate de Crăciun	27
Dulciuri de Crăciun	37
Ultimele pregătiri	47
Ziua Crăciunului	55
Meniul sărbătoresc	70
Crăciunul lui Miss Cameron	91
Mulțumiri și surse de inspirație	130

O sărbătoare specială

Jîn fața noastră se întinde sătucul Zennor aflat pe coasta de nord din Cornwall, la doar douăzeci de mile depărtare de capătul țării. Este de-abia șase seara dar deja s-a întunecat. O noapte geroasă cu vânt înghețat care bate dinspre Atlantic. Ajungem în localitate străbătând ținutul mlăștinos, lăsăm mașinile într-o străduță îngustă ca un tunel și ne croim cu greu drum – un grup de douăsprezece persoane – către biserică. Turnul ei dreptunghiular strălucește în lumina reflectorului, pe care patronul David Care l-a instalat în parcarea hanului «Tinnars Arms».

Deasupra capetelor noastre clopotele răsună în întuneric iar vântul le poartă sunetul. Fiul meu cel mic este unul dintre clopotari. Din toate direcțiile vin pâlcuri

de oameni îmbrobodiți. Sclipesc lanterne și felinare. Familii, copii mici, mame tinere purtând în brațe un bebeluș, cu toții se grăbesc spre scara ale cărei trepte de granit duc către cimitir. Acolo este tradiționalul pom de Crăciun clătinat și scuturat de palele sărate ale vântului.

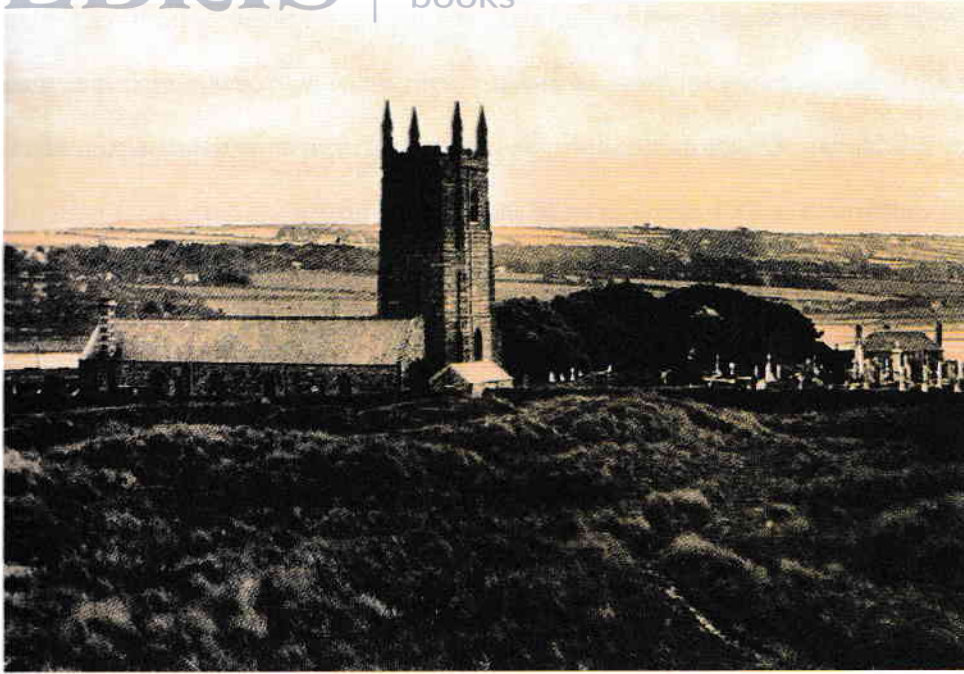
«Salut! Destul de frig azi, nu?»

Intrăm pe poartă și coborâm în biserică, ca într-o pivniță. Este minusculă, din granit, atât de veche și umedă încât te înfioară. Ard lumânări și miroase pătrunzător a brad și a crengi proaspăt tăiate de ilex. Treptat băncile se umplu de țărani, profesori, pictori și olari, oameni bătrâni și familii tinere. Mulți dintre ei sunt mai mult sau mai puțin strâns înrudiți cu soțul meu. Copiii lor poartă căciuli de lână, fulare și mănuși și în ochii lor sclipește bucuria anticipată.

Este o liturghie alcătuită doar din texte biblice și cântece. Pentru că în această seară niciun preot nu este prezent, textele sunt citite de membri ai comunității – în haine de lucru, jeanși și scurte folosite în timpul liber, cămăși în carouri, costume de sport... Dar cântecele le cântăm cu toții, dirijați de organist, care pe lângă îndatoririle lui obișnuite a preluat și sarcina de dirijor.

«Veniți, o voi credincioși...»

Vântul vuieste în jurul bisericii și undeva răsună o bubuitură surdă.

Biserica St. Uny din Lelant,
unde s-au cununat
Rosamunde și Graham Pilcher

«... vesel triumfați...»

Începe Crăciunul.

Când eram copil nu-mi prea păsa de Crăciun. Din diferite și foarte bune motive era mai curând un timp care mă decepționa fără să-mi spună nimic și amintirile mele se limitează la mirosul micului oficiu poștal sătesc încălzit de sobe cu ulei, în care se găseau de jur-împrejur pachete cu felicitări de Crăciun, care – în funcție de

cât de darnic era fiecare – costau o jumătate de penny, un penny sau doi pence. În plus, Crăciunul este în mijlocul iernii, iar iarna nu este tocmai anotimpul meu preferat. Înăuntru era întuneric și plin de umbre, vântul zgâlțâia ferestrele iar afară, pomii desfrunziți își întindeau crengile către un cer sumbru.

Soțul meu și cu mine ne-am cununat pe 7 decembrie 1946 în biserica St. Uny în Lelant, Cornwall. M-am născut în Lelant și tot în această biserică am fost botezată, însă Graham venea din Scoția. Cu toate acestea avea strânse legături

familiale în St. Ives și Zennor, astfel încât atunci biserica fusese plină mai mult cu numeroasele lui rude decât cu ale mele.

Cincizeci de ani au trecut de atunci și se apropia nunta noastră de aur. Cum aveam să o sărbătorim? De-abia de curând organizaserăm două mari petreceri. Una cu ocazia celei de-a șaptezecua aniversare (a mea) și cealaltă pentru a optzecea (a lui Graham).

Încă un ospăț copios pentru dragii dar cam bătrânii noștri prieteni nu ni se părea a fi o idee

tocmai strălucită. Astfel ne-am hotărât să-i invităm pe copiii noștri și pe copiii lor pentru o săptămână, săptămâna Crăciunului, într-un hotel din St. Ives. Când am făcut număratoarea am ieșit la cifra de paisprezece persoane. Fiona și Will cu cei doi fii ai lor urmau să vină de la Londra. Din Scoția atât noi amândoi cât și Robin și Kirsty și cei patru copii. Mark și Jess locuiesc în Zennor, deci erau deja la fața locului. Doar Pippa ar fi lipsit. Pentru că locuiește cu soțul ei și cei cinci copii pe insula Maui în Hawaii, am convenit în mod tacit că, fie și pentru o ocazie atât de însemnată, ar fi cam prea departe ca să călătorească o jumătate de glob.

În cea mai scurtă zi a anului trupa scoțiană se instalează în tren din Dundee către Penzance. Pe durata întregii călătorii a fost cu precădere întuneric, iar soarele s-a arătat pe cer suficient pentru a admira vederea puțin îmbucurătoare a Țării de mijloc. În gara unde trebuia să avem legătura cu trenul regional eram așteptați de Mark și tatăl lui Jess, care ne-au încărcat în mașinile lor pe noi și pe considerabilele noastre bagaje și ne-au dus la St. Ives. În această scurtă călătorie există un anume loc în care strada se încolățește în jos printre pomi către coastă și se zărește pentru prima dată marele golf, în depărtare farul, și adânc în jos semirondul portului ale cărui lumini pâlpâitoare se oglindesc în apă. Așa arătase întotdeauna în serile reci de iarnă și am tras în jos fereastra ca să adu-mec mirosul sărat al aerului de mare. O lună în creștere

se ridica de după Godrevy și sclipiri argintii împodobeau oceanul negru.

Hotelul pe care îl alesesem era plăcut și familiar. Pe vremea când eram copil fusese deseori aici de Crăciun și mai târziu, în timpul războiului, am mai petrecut un asemenea concediu, pentru că pe vremea aceea casa noastră fusese închiriată de o familie evacuată din Londra. De aceea îmi aduceam permanent aminte cu recunoștință de adăpostul care ne fusese acordat cândva, nu numai de sărbători... Mi-am amintit de rochii de petrecere, pantofi de lac, terci roșu și pocnitori, de timpurile în care jucam Pass-the-parcel și dansam Sir-Roger-de-Coverly. Chiar și după șaizeci de ani totul îmi apărea aproape ca înainte. Hotelul lumina în strălucirea decorațiunilor sale de Crăciun, dintr-un colț răsuna muzica, iar în aer plutea o senzație de emoție copilărească și bucurie anticipată. Sosirea noastră întări această impresie dar ridică în același timp nivelul sonor cu câțiva decibeli. Camerele erau vizitate și ocupate, verii și verișoarele se regăseau, televizoarele erau date la maximum și erau pregătite băi fierbinți.

Apoi apărură directorul hotelului, nu pentru a se plânge de noi, ci pentru a ne ura bun venit. «Sper că nu facem prea mult scandal», am spus eu, cu toate că nu deranjasem pe nimeni în mod evident, și așa a rămas în toate cele șapte zile.

În mod uimitor vremea era chiar frumoasă, într-adevăr foarte frig și cu vânt, dar

